

**Henri Jacobs**  
**Han Schuil**

### **Scratching beyond the surface.**

De zorg om het oppervlak.

Of nog beter, de meer dan gemiddelde aandacht voor het oppervlak.

De een plooit, de ander vlecht, de een beukt, de ander snijdt, de een boort, de ander prikt, de een sprayt, de ander trekt een lijn, de een penseelt en borstelt de verf, de ander inkt arceringen in.

De ene verbeeldt op groot formaat een detail uit het heelal of op een klein formaat een oog, de andere verbeeldt in een lang leporello schetsboek een grillig gekarteld landschap van de ene zee via duinen heuvels en bergen tot de andere zee.

De een gaat los om het aluminium te plooiën als een gewaad, de ander blijft papieren ketting- en inslagstroken snijden om de recto – verso eigenschap van het twee dimensionale oppervlak te benutten.

Bij de een (Han) wordt het oppervlak getransformeerd tot een scherm, bij de ander (Henri) is het oppervlak in essentie tweezijdig.

Niet het klassieke schilderkunstige venster met uitzicht op..., maar bij de een is het aluminium eerder een verwijzing naar een hightech beeldscherm met de zwermende en zwevende rechthoekige tekstbalkjes maar **zonder** tekst, sprakeloze tekstbalkjes.

Bij de ander is het papier een soort grondstof om met meerdere patronen of beelden op verschillende vellen door middel van een lowtech vlecht / weef procedé een nieuw beeld te vlechten. Het vlechtprocedé laat toeval toe als een belangrijke beeldbepalende factor.

De een schildert dus schermen, de ander vlecht gordijnen.

Awel Han, toen ik afgelopen voorjaar in galerie Onrust in Amsterdam mijn recente boek *New Surface Research* ruilde met jouw 2023 boek - / *Blast / Heat* en thuis het werk in het boek bekeek toen kwam al snel het idee op om jou te vragen of je er voor voelde samen tentoon te stellen. Ik vroeg het niet omdat er zoveel overeenkomst in ons beider werk zit maar eerder omdat het zo totaal verschillend is. Het is zeer contrastrijk en dat kan een krachtige maar vooral prachtige tentoonstelling opleveren. Een aantal verschillen heb ik hierboven aangestipt.

Natuurlijk zijn er ook overeenkomsten zoals het gebruik van de staande of liggende beeldrechthoek, de interesse in geometrie, de intense aandacht voor en het geviel op het oppervlak. Ook de scherven in ons beider beeld-repertoire vormen een overeenkomst. Jij schildert lichtblauwe of oranje scherven alsof een beeld kapot gevallen en versplinterd is. Ik creëer scherven door geometrische patronen te vervlechten waardoor met behulp van het toeval een verhakkeld beeld ontstaat. We zijn beiden gefascineerd door het fenomeen iconoclasme, iedere beetje schilder zou een iconoclast moeten zijn.

Mijn thema, mijn interesse en mijn bekommernis gaat over de tweezijdigheid van het twee dimensionale oppervlak. Reeds lang wil ik het oppervlak waarop een beeld gecreëerd wordt emanciperen. Door de doodzijde van het 2D oppervlak, de achterzijde van schilderij of tekening, te betrekken bij de zichtbare zijde van het kunstwerk. Het 2D beeldoppervlak is een te perforeren oppervlak om de achterzijde, de niet gesublimeerde zijde, de doodzijde, een rol te laten spelen. Ik wilde de cosmetica van verf die op de voorzijde een illusoir beeld gestalte geeft doorboren zodat de achterzijde van het oppervlak, van het masker, van het decorstuk

ook zichtbaar of eerder voelbaar gemaakt wordt. Daarom ging ik het te beschilderen oppervlak eerst vlechten met stroken linnen waardoor grote openingen ontstonden in het oppervlak om dan daarop te gaan kliederen, spatten en splashen. Daarna ben ik papier gaan vlechten om tweezijdige werken te creëren. En uiteindelijk ben ik gaan weven, want wandkleden zijn altijd tweezijdig beeld-dragend. De recto verso eigenschap van het blad papier is zoals die van deur, raam en muur. Ik zou mijn recto verso vlechtwerken het liefst in een tweezijdige lijst opnemen in een gat in een muur.

Jouw thema, schrijf je aan Zippora Elders in - / *Blast / Heat*, is dat er maar één belangrijk thema in de kunst is, en dat is leven en dood en waarom we dat in godsnaam moeten doormaken. Dat noem je een onoplosbaar raadsel. De representatie van dat raadsel in kunstwerken is tot mislukken gedoemd. Een schitterende mislukking, dat is wat kunst voor jou is.

De motieven die je schildert, het heelal of de bodem van het Petri schaalpje, een brandende bosrand of een abstracte rood – witte diagonaal op een gebutst en gedeukt vierkant, een Donald Duck of Manga oog of een lege gekartelde tekst-splash. Al die motieven zijn gekiemd en gegroeid vanuit de raadselachtigheid van je bestaan, van je bewustzijn. Ik kan het volgen en ook beamen, maar zoals je zelf in de tekst zegt klinkt het arrogant, is het wat pathetisch en romantisch. Maar wil het spel van creëren op een interessante manier gespeeld worden moet de inzet zo groot en allesoverheersend mogelijk zijn. Om artefacten te maken die mislukt zijn omdat het raadsel van bewustzijn en bestaan onmogelijk verbeeld kan worden, de dood onmogelijk verbeeld kan worden.

Ha hää, ja ja, velen hebben het grote bestaansraadsel met ons ooit ervaren en geprobeerd weer te geven, het Laatste Oordeel schilderen heeft bij kunstenaars het beste naar boven gehaald. En vooral het schilderen van de hel, met Beëlzebub, de vuurregens, de zwarte onweders en orkanen, de diepe afgronden en holle gaten in de aarde, de rottende lijken, de ontelbare monsters. Om dan enfin te concluderen dat scheppen falen is, scheppen is vernietigen, de prachtigste paradox.

Daarom blijven we steeds maar opnieuw scratchen beyond the surface.

Daar zullen we het mee moeten doen.

Fijn !

Brussel, september 2025

Henri Jacobs

**Henri Jacobs**

**Han Schuil**

**Scratching beyond the surface.**

12 oktober – 16 november 2025

Galerie Maurits van de Laar

Toussaintkade 49

2513 CL Den Haag